

CAGLIOSTRON VAPAAMUURARIVIISAUS

Pekka Ervastin esitelmä 1.5.1927

Cagliostron vapaamuurariviisaudesta olen luvannut tänään vähän puhua ja tällä nimellä, tällä otsikolla olen tahtonut painostaa sitä seikkaa, että Cagliostrolla todella oli jotakin ja paljonkin tietoa niin sanotusta vanhasta viisaudesta, josta me esimerkiksi puhumme nykyaikaisessa teosofiassa. Hänellä oli sellaista tietoa ja tämä tieto ei silloin ollut hänen omaa keksimäänsä, sillä mitä tietoa se silloin olisi ollut, vaan se oli sitä samaa vanhaa, ikuista viisautta, jota jokainen totuudenetsijä etsii ja josta hän jotakin voi löytää. Cagliostrosta on joku historioitsija, joka on ollut tilaisuudessa vähän tutkimaan hänen vapaamuurariviisauttaan, huomauttanut, että nuo samat asiat, joita hän esitti omilla nimityksillään, ne samat asia ovat kirjoissa, ne ovat alkemistien, rosenkreutziläisten ja ruusu-ristiläisten vanhoissa kirjoissa, ei Cagliostro tuonut mitään uutta. Tämä on kuvaavaa historioitsijalle, jollekin meidän aikamme tiedemiehelle. Mutta sehän on kyllä totta: Cagliostrolla oli tietoa siitä vanhasta viisaudesta, josta puhuttiin kirjoissakin. Mutta hän esitti asioita omalla tavallaan. Jos ei hän sitä olisi tehnyt, vaan kirjojen nojalla, niin hän olisi voinut viitata kirjoihin, mutta kun hän itse oli viisauden täyttämä, niin hän opettaessaan vapaamuurareita käytti omaa esitystapaansa, omia tietojaan. Kun kerran luin tällaisen huomautuksen eräästä historiallisesta teoksesta, niin mieleeni muistui, kuinka Madame Blavatskystä meidän aikamme täytyi sanottu: "Eihän hänellä ollut mitään omaa tietoa; eihän teosofisessa liikkeessäkään ole mitään omaa tietoa; teosofia on ainoastaan, niinkuin ranskalainen kirjailija sanoo: koko teosofia on erilaisia koottuja palasia; se on koko teosofia." Pidettiin pahana sitä, että Madame Blavatsky ei vedonnut omaan auktoriteetillään, vaan aina viittasi kirjoissaan toisiin kirjoihin. Salainen Oppi on täynnä sitaatteja. Se on uudenaikaisesti oppinut

kirja. Hänen työnsä oli julkinen, ja sentähden hän kirjoittikin Salaisen Oppinsa viittaamalla toisiin vanhoihin kirjoihin, tutkimuksiinsa. Mielestäni on hyvin lapsellista huomauttaa, että hänellä muka ei ollut omaa tietoa, sillä jos hänellä ei olisi ollut sitä, niin kuinka hän olisi osannut koota kaikki maailman vanhat kirjat, kirjailijat, ajattelijat ja filosofit ja luoda niistä yhtenäisen kokonaisuuden, viitata joka kohdassa, mitä jokainen kirjailija on sanonut. Hän ei olisi siihen kyennyt, jos hänellä ei olisi ollut pohjaa ja tietoa. Mielestäni paras todistus siitä, ensimmäien silmiin todistus siitä, että Cagliostrolla oli jotakin annettavana, oli se, että hänellä oli syvempi käsitys vapaamuurariudesta käsittäessään sen inhimilliseksi asiaksi. Vapaamuurarius on ollut vain miehiä varten niinä satana vuotena, jolloin vapaamuurarius oli Euroopassa toiminut, se oli ollut 1700-luvulla yksinomaan liikemiehiä varten. Cagliostro oli ensimmäinen semmoinen uudistaja tässä suhteessa, sillä hän sanoi, että vapaamuurarius on ihmisiä varten, vapaamuurarius on naisiakin varten. Hän ei mennyt niin pitkälle, niinkuin viime vuosisadan loppupuolella, että hän olisi avannut loosheja yhteisesti sekä miehille että naisille, mutta hän perusti kyllä loosheja naisia varten, aivan samanlaisia loosheja kuin miehillekin. Niissä oli ainoastaan naisia, ja kreivitär oli Suur-Mestarina. Mutta Cagliostro oli kuitenkin ulkonaisena opettajana näissä naisloosheissa, vaikka hänen rouvansa oli Suur-Mestarina. Minun täytyy tässä ohimennen huomauttaa asiasta, josta jotkut historioitsijat ovat tehneet pilaa, ovat esittäneet asioita siinä valossa, että Cagliostron loosheissa elettiin hyvin kummallista elämää ja siellä piti naisten esiintyä hyvin ohuissa puvuissa. Tuollaisia juttuja on levitetty, ja jotkut historioitsijat ovat semmoista sanoneet. Mutta sen asian, että ne ovat tuulesta temmatuita, todistaa yksin se, että hovi oli äärimäisen intresserattu [kiinnostunut] tästä looshesta, ja Marie Antoinettekin olisi kyllä hyvin mielellään ollut mukana, mutta hänen mielestään ei se oikein sopinut hänen arvolleen, sillä Ranskan kuningas ei ollut vapaamuurari, ja sentähden oli

mahdotonta hänen yksin mennä vapaamuurariksi. Mutta kuningattarella oli erikoisen hyvä ystävätär — — — ja hän tuli Cagliostroin Isis-looshin Mestariksi. Hänestä historioitsijat eivät sano muuta kuin, että hän oli ihana nainen, hän oli puhdas, ylevä ja jalo. Hän kuoli Ranskan vallankumouksen aikana väkivaltaisen kuoleman. Kauan oltuaan vankina hänet sitten päästettiin vapaaksi, mutta ulkona kadulla hänet murhattiin. Se oli hirveä näky kuningattarelle, kun julmat pariisilaiset panivat hänen ystävänsä pään keihään nenään ja hänen piti sitä katsella. Kaikki ovat yksimielisiä siitä, että tämä nainen oli erittäin hieno. Tämä asia painaa niin paljon vaa'assa, että on mahdotonta ajatella, että Cagliostroin looshissa olisi ollut jotakin, joka pienimmässäkään määrässä olisi loukannut naisia ja semmoisia, jotka olivat naimisissa kuninkaan perheen kanssa. He eivät saattaisi alistua semmoiseen. Minun on erittäin vaikea uskoa, että Venäjän hovin keisarinna ja prinsessat ja korkeimmat siellä, että hekään olisivat tuossa Rasputin-asiassa olleet pienimmässäkään määrin vailla hyvää säädyllyisyyttä. Meidän täytyy muistaa, että äärettömän korkea sivistys, joka saavutetaan, se on niin suuri suoja, ettei ihminen, joka on sen saavuttanut, voi alistua mihin tahansa. Mielestäni on aivan selvää, että nämä looshit, nämä looshikokoukset, Isis-looshi, jonka mestarina oli juuri tämä hieno nainen — — —, joka oli kaiken arvostelun yläpuolella, että ne olivat hienoja ja henkeviä loosheja, koska niin hienosti sivistynyt nainen saattoi olla niissä mukana. Meillä on muuten tietoa kirjeistä, niistä harvoista kirjeistä, joita on jäljellä. Paroonitar von Recker on kirjoittanut kirjan Cagliostrosta. Tässä kirjassa on kirje, jonka Cagliostro oli hänelle kirjoittanut. Siinä kirjeessään Cagliostro nimenomaan tulee tunnustaneeksi, että hänen kaikki tekemisensä naisten kanssa ovat, kuinka sanoisin, hyvin harvinaisia. Kirje alkaa näin: "Rakas tytär ja sisar. Tässä kirjeessä voitte kuvitella, onko minulla kunnioitusta Teitä kohtaan, minä en ole koskaan kirjoittanut naisille." Tämän saman kirjeen hän allekirjoittaa niin kauniisti: "Teidän aina, joka Teitä rakastaa sydämestään." Tuo

kirje on niin kaunis ja se on kuin todistus, että Cagliostro oli erikoisen hieno käytöksessään naista kohtaan.

Nyt kun ajattelemme hänen vapaamuurariviisauttaan, niin muistuu heti mieleemme, mitä olemme lukeneet Cagliostrosta Dumas'in romaaneissa. Cagliostro esiintyy kirjan alussa myrskyisänä iltana, Saksissa jossakin metsässä, ja hän tekee itsensä tunnetuksi toisille vapaamuurareille sillä tavalla, että hän avaa takkinsa, ja silloin näkyy hänen rinnassaan semmoinen metallinen ploomu [metallilaatta], jossa on kaiverrettu kirjaimet L.: P.: D.: Toiset vapaamuurarit, tuossa romaanissa, tuntevat, että hän on se lähettiläs, jota he kaikki ovat odottaneet. Mitä nämä kirjaimet merkitsevät? Ne ovat saaneet merkityksensä inkvisitio-tutkinnossa. Kun Cagliostro oli inkvisition edessä, niin he kysyivät, mitä nuo kirjaimet merkitsevät ja silloin hän antoi yhden merkityksen, joka sattuu yhteen Ranskan tapahtumien kanssa. Hän sanoi kirjainten merkitsevän: LILIA PEDIBUS DESTRUE. Se merkitsee: Polje liljat jalkoihin. Liljat tarkoittavat Ranskan kuningasliljoja. Samoihin aikoihin tapahtui sitten vallankumous ja siellä todella poljettiin liljat jalkoihin. Kuitenkaan ei Cagliostro selittänyt tällä tavalla näitä kirjaimia vapaamuurariloosheissa. Vapaamuurariloosheissa on myöhemmin esiintynyt samat merkit, silloin usein tässä järjestyksessä: L.:D.:P.:. Koska ne olivat tavallaan julkisia nämä kirjaimet, niin saatettiin kysyä: Mitä nämä kirjaimet merkitsevät? Silloin sanottiin: "Katsokaa, ne ovat tällaisessa järjestyksessä, tässä on silta ja sillan luona tien viitta, ne tietysti merkitsevät, että kulku sillan yli on vapaa [liberté de passer]." Mutta tällä tavalla ei tietysti selitetty looshissa; looshissa sanottiin, kun näitä selitettiin, että ne merkitsevät vapaamuurareille: Ajatuksen vapaus [liberté de penceé]. Järjestys oli siis kirjaimissa muutettu. Tämä oli vapaamuurarien tunnussana, sillä sitä ovat he aina ajaneet ja ajavat, ajatuksen vapautta. Mutta kun Cagliostrolla itsellään oli kirjaimet tuossa järjestyksessä L.:P.:D.:, niin on kysymys, miten Cagliostro itse tulkitsti nämä vapaamuurareille. Hän sisällytti

niihin enemmän filosofiaa, hän sanoi niiden merkitsevän: ensimmäinen sana on kyllä LIBERTÉ, sitten POUVOIR ja DEVOIR = vapaus, valta eli voima ja velvollisuus. Gagliostro sanoi, että vapaus ei ole vapautta, jos sitä millään tavalla käyttää väärin. Ei ymmärrä vapautta ihminen, joka ei ymmärrä valtaa ja velvollisuutta. Ihminen voi ensin luulla, että vapaus on valtaa. Ei, sanoo Cagliostro, se on suuri erehdys. Valta on velvollisuutta, vapaus on ainoastaan siinä, valta tulee vasta siitä, että velvollisuus täytetään, vapaus ja välttämättömyys, niinkuin me voimme kääntää tuon velvollisuus-sanan. Jos ei ole velvollisuutta, jos ei velvollisuutta suoriteta, niin silloin valta nousee vallattomuudeksi ja silloin se ei enää ole valtaa. Valta on ainoastaan siinä vapaudessa, joka syntyy velvollisuuden täyttämisenestä. Tämä oli siis aivan semmoinen käytännöllinen, mutta hyvin syvä elämän filosofia, jonka Cagliostro opetti kaikille vapaamuurareille. Me tunnemme hänen vapaamuurari-järjestelmänsä sen kolmessa ensimmäisessä asteessa, ja, ja nämä asteet kuten muistatte ovat jatkoasteita todellisille vapaamuurariasteille, kolmelle ensimmäiselle. Kolme korkeampaa, eli Cagliostron kolme astetta olivat: 5, 6, 7°. Me tunnemme ne osaksi eräästä manuskriptistä [käsikirjoituksesta], joka on säilytetty ja joka viimeksi oli Ranskassa, tohtori — — — käsissä. Hän oli saanut sen jälleen toiselta, mutta se on ollut alunperin ensin Lyonin looshin hallussa. Se oli looshin arkistossa oleva esitys Cagliostron vapaamuurari-riituksesta. Tämä Cagliostron manuskripti [käsikirjoitus], ei täydellisesti, mutta osittain, julkaistiin osittain [eräässä] aikakauskirjassa -90 luvulla ja tämä niin sanottu käsikirjoitus on yhtäpitävä sen kanssa, mikä oli esillä inkvisitiossa ja josta on tietoa ainoastaan inkvisition protokolleissa [pöytäkirjoissa]. Mutta sitten on vielä olemassa kolmas ranskankielinen manuskripti [käsikirjoitus] ja se on skottilaisen suurlooshin hallussa. Mitä me tiedämme Cagliostron järjestelmästä, niin se on näiden kahden manuskriptin

[käsikirjoituksen] nojalla, tohtori — — — ja skottilaisen suurlooshin arkistossa olevan.

Nyt kun tarkastamme näitä rituaaleja, niin huomaamme, että ne eivät kovinkaan suuresti poikkea kokoonpanossaan tavallisista vapaamuurarirituaaleista. En tietenkään tahdo esittää näitä rituaaleja, siitä syystä, koska ne eivät voi semmoisinaan huvittaa muita kuin vapaamuurareita. Vapaamuurarien huviksi voin sanoa, että ne hyvin paljon muistuttavat vapaamuurarien rituaaleja noin olennaisesti. Muodot ovat kyllä hiukan toiset, mutta periaatteiltaan ne ovat samoja. Ainoastaan muutamasta pienestä seikasta tahdon mainita, jotka ovat vapaamuurareille hyvinkin selvät ja huomattavat. Jokainen vapaamuurari tietää, että looshissa on niin sanottu työtaulu. Nämä työtaulut Cagliostron looshissa olivat seuraavanlaiset. Ensimmäisessä asteessa on suuri tempeliovi, ovi temppeliin, joka on verhottu. Siihen temppeliin johtaa seitsemän porrasta. Tuon verhon molemmiin puolin on jotakin kirjoitettu, toisella puolen: *Arkanum magnum* ja toisella puolen: *Gemma sekretorum*, suuri salaisuus, salaisuuden kallis aarre. Toisen asteen työtaulussa huomaamme taas tempelin, tempelikuvan, joka on ihmimillisen sydämen sisällä. Sitä tempeliä valaisee sekä aurinko että kuu. Kolmannen asteen työtaulussa näemme Fenix-linnun, joka on liekehtivässä tulella ja on juuri nousemassa tulen liekeistä korkeuteen. Tämän kuvan alapuolella on Merkuriussauva ja miekka ristissä. Tämä tietysti huvittaa erikoisesti vapaamuurareita, mutta piakkoin nämä asiat selvenevät, kun etenemme. Voin vielä mainita, että toisessa asteessa kun pyrkijä otetaan siinä vastaan, kun pyrkijä vihitään toiseen asteeseen, niin yhtenä seremoniana on se, että pyrkijä seisoo kääntyneenä ylöspäin taivasta kohti, aukaisee suunsa ja hengittää hyvin syvään ja samalla Mestari puhalttaa henkeä hänen ylitsensä. Kolmannessa asteessa on myöskin mukava kohta. (Näitä saa lukea julkisista kirjoista.) Kolmannessa asteessa on merkillisenä yksityiskohtana se, että looshin Mestari käyttää apunaan niin sanottuja kyyhkysiä. Nämä kyyhkyseläiset ovat silloin

niinkuin viattomuuden tilassa olevia nuoria tyttöjä ja poikia. Niitä oli yksi tai kaksi looshikokouksessa. Nämä lapset asetettiin eräillä seremonioilla erikoiseen tilaan; heissä herätettiin sisäisiä aisteja. Sitten heidät asetettiin verhon taakse jonkinlaisen kabinetin sisään ja heidän tehtävänsä oli antaa oraakkeli vastauksia. Nuo lapset, jotka eivät osanneet seurata fyysillisillä silmillään, he antoivat vastauksia, kun heiltä kysyttiin. Heiltä voitiin esim. kysyä: "Kuinka sopiva se kandidaatti, joka on toisen asteen egyptiläinen vapaamuurari, kuinka sopiva hän on koroitettavaksi kolmanteen asteeseen." Jos oraakkeli vastasi, että pyrkijä oli sopiva ja piti niinkuin puheen hänelle, niin silloin hänet vihittiin kolmanteen asteeseen.

Nyt on kuitenkin mielenkiintomme kaikista suurin Cagliostro'n vapaamuurariviisauden suhteen siihen kysymykseen, mitä Cagliostro opetti looshissa. Sillä vapaamuurarius sehän on, niinkuin tiedämme, seremoniallista toimintaa, mutta myöskin opiskelua. Semmoinen on vapaamuurari-traditio kaikkialla vielä tänään. Siis jos Cagliostro'nkin loosheissa, jos niissä oli vapaamuuraritapaan kaikenlaisia seremonioita, niin oli niissä ennen kaikkea myöskin määrättyä opetusta. Tämä opetus ei ollut sellainen, ettei siitä voisi puhua meidän ajallamme. Siitä voi täydellä syyllä puhua, koska se myöskin tulee todistamaan, että Cagliostro oli viisas mies, että hänellä oli tietoa. Sen huomaa ainakin nykyaikainen teosofi, semmoinen, joka on perehtynyt Madame Blavatskyn suureen työhön.

Ensimmäisessä asteessa opetettiin näin. Nyt silloin toistan lyhyesti, mitä Cagliostro'n vapaamuuraririituksessa sanotaan, mitä niisanotuissa opiskeluesitelmissä sanotaan ensimmäisessä asteessa. Ennenkuin ihminen luotiin, luotiin ensimmäinen materia. Tämä ensimmäinen materia oli kuolematon, ja jos ihminen olisi sen materian omaksunut itselleen ruumiiksi, hän olisi ollut kuolematon. Mutta ihminen lankesi, ei pysynyt tuossa, ei osannut ottaa tuota ensimmäistä materiaa ruumiikseen. Koska tämä ensimmäinen materia sisälsi kuolemattomuuden, uskottiin sen

salaisuus ainoastaan muutamille ihmisille. Nimenomaan mainittiin nimet: Enok, Elias, Mooses, David, Salomon. Ne nimet mainittiin erikoisesti. Ei sanottu, että se oli vain heille, joille uskottiin ensimmäisen materian salaisuus, ei vain heille, vaan muillekin semmoisille heidän kaltaisilleen. Kaikki muut ihmiset elävät pimeydessä ja elivät sen ulkopuolella, vaikka heidän tehtävänsä ihmisinä on kyllä päästä tuon ensimmäisen materian yhteyteen, päästä takaisin sen yhteyteen. Ei oikeastaan voi sanoa, että ihminen olisi ollut sen yhteydessä, niinpä sanottiin: Päästä sen yhteyteen. Tämä merkitsee, että palataan takaisin ja tämä tapahtuu hyvin pitkällä ponnistuksella. Nämä seitsemän porrasta työtaulussa, nuo seitsemän porrasta kuvaavat niitä seitsemää astetta kehityksessä, joiden läpi ihmisen tulee kulkea päästäkseen alkuperäisen materian yhteyteen. Nämä seitsemän askelta ovat eri väriset, samalla tavalla kuin sateenkaari, ne ovat sateenkaaren värisä. Korkein niistä, se viimeinen, johon hänen tulee syventyä ja saapua, on punainen väri. Tällä tavalla Cagliostro lyhyesti sanoen opetti ensimmäiselle asteelle. Tämä ei ole vaikea ymmärtää, sillä tuossa on todella esitetty meidän teosofinen elämänymmärryksemme ja filosofiamme. Cagliostro käytti sanaa kristitty ja länsimaista tapaa puhua lankeemuksesta. Tämän mysteerion voimme Madame Blavatskyn Salaisen Opin avulla sekä ymmärtää että selittää.

Toisessa ja kolmannessa asteessa painosti Cagliostro erikoisesti yhtä asiaa, josta oli puhetta viime kerralla, nimittäin sitä, että ensimmäinen aine kuvaa ruusua. Nyt kun pidämme tämän mielessämme, että ensimmäinen aine kuvaa ruusua eli ympyrää, niin meidän mieleemme heti tulee Salaisen Opin opetukset. Jo Madame Blavatskyn suurteoksen ensimmäisessä osassa, jossa hän puhuu maailman luomisesta, koko olemassaolon salaisuus on esitettynä tuossa hyvin merkillisessä ja viisaassa, salaperäisesti syvässä symbolissa, että ensimmäinen materia on ympyrä, mutta se ympyrä on ruusu. Sillä mitenkä on, minkälainen on kaikista korkein käsitys ja syvin filosofinen käsitys, minkä

voimme saada olemassaolosta? Sehän on: Ei ole muuta kuin yksi oleminen, yksi todellisuus, yksi absoluutti. Jokainen filosofi yhtyy tähän. Ei hän voi tyytyä ristiriitoihin hyvän ja pahan välillä, hän etsii sitä ainoata todellisuutta, joka on kaiken takana, johon kaikki uppoutuu ja johon kaikki häviää, absoluuttinen todellisuus. Sitä mielestäni esitetään Salaisessa Opissa merkillisen etevällä tavalla. Madame Blavatsky oli ensimmäinen, joka osasi tuoda henkeä ja elämää näihin absoluuttisiin käsityksiin. Tämä suuri oleminen, tämä suuri absoluuttinen olemassaolo on ikuista elämää, ikuista elämää ja rikkautta ja runsautta, rikkaudesta syntymistä, joka tapahtuu itsestään välttämättömyyden pakosta tuossa absoluutissa. Sitä absoluuttia voi kuvata pisteellä, mutta silloin on muistettava, että se ei suinkaan ole yksi piste, sillä piste itsessään jo on elämää, se on kuin ilmennystä, joka absoluutissa herää. Se ei ole aivan sama kuin absoluutti, sillä me voimme, käyttääksemme inhimillistä ajattelutapaa, me voimme käsittää äärettömyyttä tyhjäksi avaruudeksi, pohjattomuudeksi. Pistehän olisi silloin jo ilmennystä, sillä pistehän ei ole mitään. Me voimme pikemmin lisätä, että absoluutti on äärettömyys näitä pisteitä, näitä ilmennysmahdollisuuksia. Absoluutti on kuin piste, mutta muistakaamme ei yksi piste, vaan äärettömyys, rajaton luku näitä pisteitä, alati syntyviä pisteitä, ikuisesti syntyviä pisteitä. Jos osaamme pitää edessämme tämmöisen kuvan absoluutista, joka on rajaton määrä pisteitä, – tämä on kyllä hyvin verrannollista ja havainnollista, mutta mikä estää meitä aivojamme vaivaamasta, – niin silloin sanomme, että elämä ei ole näiden pisteiden paikallaan pysymistä, vaan näiden pisteiden liikkumista, siis pisteiden viivaksi muuttumista. Ja jos me nyt ajattelemme, että suuressa olemisessa pisteitä liikkuu, ajatelkaamme vain, että on olemassa vain yksi piste, ja tämä elämispiste liikkuu viivaksi, niin silloin on ehdotonta, jotta se ilmenisi, on aivan ehdotonta, että se on ääretön samalla kun se on ajallinen ja rajoitettu. Siis pisteen liikkuminen, jos me ajattelemme sen tapahtuvan viivana, niin tätä viiva ei saata kulkea suoraan eteenpäin ikuisesti, vaan jotta olisi

mitään ilmennystä, sen pitää niin sanoaksemme ajassa olla ääretön. Me joudumme täydellisesti nykyisen ajattelijan Einsteinin teoriaan. Viivaa emme voi ajatella ikuisesti jatkuvaksi, vaan se jatkuu ikuisesti niin, että se tulee takaisin omaan itseensä ja muodostaa ympyrän. Tämä on kaiken ilmenneen elämän edellytys, matemaattinen edellytys, pisteen täytyy muodostua ympyräksi, viivan tulee muodostua ympyräksi. Mitään muuta emme osaa ajatella ja kuvitella. Voimme kyllä matemaattisesti puhua, että kyllä se ikuisesti jatkuu äärettömyyteen, mutta Einstein huomauttaa aivan oikein, että äärettömyys ei ole mitään, sellainen äärettömyys ei ole ilmennyt, se ei ole olemassa. Niin pian kuin absoluutti ilmenee, niin sen täytyy olla ympyrä. Einstein sanoo, että maailma, ilmennyt maailma on rajoitettu. Niin Madame Blavatskykin esittää asioita Salaisessa Opissa, hän puhuu ilmenneestä kosmoksesta, hän puhuu suuresta absoluutista, joka on kuin unessa, joka nukkuu ja sitten kun se herää, niin se on rajoitettu, vaikka se on ääretön. Minäkin ajattelin ennen sillä tavoin ja ajattelen ehkä vieläkin, että näitä maailmankaikkeuksia on rajaton määrä. Yksi tällainen maailmankaikkeus on olemassa ja niitten ääriä voimme etsiä teleskoopeilla, mutta joiden ääriin emme voi päästä, mutta kuitenkin sen täytyy olla rajoitettu, tämän maailman, jonka me nyt voimme ajatella. Oli se kuinka suuri tahansa, niin se on kokonaisuus, ja kokonaisuutena rajoitettu. Madame Blavatsky puhuu maailman ilmennyksestä ja kun hän silloin huomauttaa mikä on silloin sen ulkopuolella, niin meidän täytyy turvautua siihen, että on toisia maailmoita tai sitten ymmärtää, ettei ole ilmennystä, joka ei olisi rajoitettu. Nyt siis Cagliostro juuri sanoo, että tämä ilmennys, tämä ensimmäinen materia, se on ruusu eli se on ympyrä. Salaisessa Opissa näette heti nuo symbolit, Madame Blavatsky käyttää myöskin noita vanhoja symboleja. Hän sanoo: Jos ensimmäinen on piste, niin ilmennyksen seuraava muoto on heti piste ympyrän sisällä $\odot$ ja sitten tässä ympyrässä muodostuu viiva $\ominus$ ja maailmankaikkeus ilmenee ristinä ympyrän sisällä $\oplus$, se on aine ja henki, joka

ilmenee ikuisen äärettömyyden sisällä. Sillä tavalla myöskin Cagliostro esitti asioita. Nyt meidän täytyy kiinnittää huomiomme siihen, että Cagliostro sanoo, että tuo ympyrä, joka on ilmennyksen ensimmäinen materia, että se on ruusu. Se vie meidät siihen selvään tulokseen, että kun me nyt ajattelemme ja pidämme kiinni siitä, että äärettömyys eli absoluuttinen elämä on pisteen rajattomuutta, ei yksi piste, vaan pisteiden rajattomuus, niin koettaessamme kuvitella havainnollisesti, että tässä absoluuttisessa elämässä on ääretön määrä näitä pisteitä, täytyy siellä olla yksi piste, joka piirtää tuon ympyrän. Siinä täytyy olla piste, joka on vahvempi toisia pisteitä, joka piirtää tuon suuren ympyrän äärettömyyden sisällä. Kaikki muut pisteet jäävät kuin sen sisälle. Se piste, joka piirsi tuon ympyrän, se sulkee kaikki muut pisteet, jotka eivät ole ilmenneet. Tämä piste on ensimmäinen, joka ilmenee, joka piirsi tuon kehän. Kun yksi voimakas piirsi kehän, niin toiset jäivät sisään eikä siinä uusia synny, koska absoluuttinen elämä jäi kuin ulkopuolelle tätä kehää, tätä ympyrää. Se, joka siinä syntyy, se joka voimakkaana piirsi kehän, se on suuri Logos, se on maailmankaikkeuden suuri Logos. Siinä oli silloin havaittavana tämä voimakas ilmenemistahto, se voimakas tahto, se voima, se oli niinkuin sanomme uskonnollisella, filosofisella kielellä: Isän voimakas tahto. Mutta sitten kun se oli piirtänyt tuon ja sulkenut kuin syliinsä kaikki muut pisteet, jotka siellä pyrkivät ilmenemään, jotka jäivät sen sisään, niin se tunsu rakastavansa niitä kaikkia. Tähän viittasi Cagliostro sanoessaan: se on ruusu, se on ruusu tuo prima materia. Ensimmäinen aate on siis suuri jumalainen rakkaus, joka sulkee sisäänsä kaikki nämä ilmennykseen pyrkivät pisteet, se rakastaa niitä kaikkia rajattomalla rakkaudella, äärettömällä, kaiken käsittävällä rakkaudella. Tämä rakkaus on sitä, jota nimitämme Jumalan Pojaksi. Se on Isä, joka on luova tahto, ja Poika, on tunnetta ja rakkautta. Tämä rakkaus voittaa kaikki nämä äärettömän monet ilmennykseen pyrkivät pisteet ja siitä seuraa heti, että totuuden Pyhä Henki, totuuden näkemys, tuo

suuri tajunta ja rakkaus myöskin näkee ja katselee ja tietää, että se on ilmennystä ja jumalallista ilmennystä, niin, siinä on tajuntaa, tietoa ja näkemystä. Se on Pyhä Henki, jonka katseen edessä kaikki on totuutta. Totuutta on vain olemassa, sen silmän edessä ei ole muuta kuin totuutta. Kun Logos tällä tavalla avaa silmänsä katselemaan kaikkea tuota ilmennykseen pyrkimystä, niin sen Logoksen silmien edessä, totuuden näkemyksen edessä kaikki pisteet asettuvat omille paikoilleen. Nehän ovat nuo pisteet absoluutissa ikuisesti syntyviä elämän ilmennyksiä. Ja mikä se elämä sitten on? Meidän täytyy nyt luonnollisesti, jotta yhtään saisimme kuvan tästä, tulla maailmaan, jota käsitämme. Meidän täytyy nyt sanoa, että nuo ilmennyspisteet, jotka ovat Isän silmien edessä, esiintyvät hänen edessään täydellisen ihmisen kuvina. Hän on voimakkain, ne ovat Jumalan Poikia ja hänen kaltaisiaan; niinkuin hän on Logos, niin ne ovat täydellisiä ihmisiä. Mutta nämä täydelliset ihmiset eivät ole voimakkaita niinkuin hän, ne eivät kestä hänen katseensa edessä, ne vapisevat, ne eivät tunne olevansa sillä tavalla voimakkaita Jumalan Poikia niinkuin hän, ne eivät osaa vastata täydellisesti hänen rakkauteensa. Kun hän katselee, niin on paljon semmoisia, jotka nousevat esille täydessä loistossaan, kaikki ne sellaiset jumalaiset olennot, jotka ovat vanhoja, edellisistä maailmankaikkeuksista, jotka ovat kehittyneet jumalaisiksi olennoiksi, ne kaikki nousevat esille, kun Logos katselee, totuuden edessä ne pulpahtavat esille. Mutta on äärettömän suuri joukko, hyvin suuri joukko näitä jumalallisia Jumalan Poikia, jotka eivät kestä Logoksen katseen edessä, vaan heistä selvästi näkee, että he eivät ole saavuttaneet mitään tietoisuutta. He ovat kokemattomia, he ovat lapsia, he eivät voi vastata jumalaiseen rakkauteen, eivätkä osaa ympäröidä itseään jumalallisella rakkaudella. He eivät osaa ympäröidä itseään ruusuilla, vaan he tuntevat voimattomuutensa tuon ruusuisen katseen edessä. He lankeavat polvilleen ja Logos kuiskaa: "Lapsia, poikia, joitten täytyy käydä elämän suurta koulua." He eivät pysyneet siis, niinkuin Cagliostro sanoi, siinä ensimmäisessä

materiaassa, vaan lankesivat sillä tavalla, että heidän täytyi käydä koulua, heidän täytyi käydä ilmenneen elämän koulua, jotta he voisivat tulla tietoisiksi omasta sisimmästään, omasta sisäisestä elämästään. Tai toisin sanoen, jotta he voisivat pukeutua ruusun vaippaan, jotta he voisivat pukeutua rakkauden hahmoon. Me huomaamme siis, kuinka tämmöisiä asioita aina täytyy esittää tavallaan vertauskuvallisesti. Minäkin puhun kuin symboleissa, vaikka olen selostavinani Cagliostron tieteellistä esitystä. Minunkin puheeni on kuin vertauskuvaa. Madame Blavatskykin käytti vertauskuvakieltä. Meissä täytyy herätä intuitiivinen totuuden näkemys, että voisimme todella ymmärtää, että näin on. Sellainen kyky tulee olemaan aivan luonnollinen asia uudessa sivistyksessä. Lapset ymmärtävät ja heräävät huomaamaan, että se on totta. Niitä ihmisiä kuuluu syntyvän hyvin paljon nykyaikana Californiassa, Austraaliassa ja epäilemättä niitä on muuallakin, Euroopassa, ihmisiä, jotka tietävät aivan hyvin, että tämä on totuus. Vaikka he kuulevat sen lapsina ja nuorina, tietävät he, että se on totta. Heillä on intuitiivinen näkemys ja he vaativat filosofista esitystä ja vertauskuvallista esitystä, vaikka se olisi kuinka vertauskuvallinen tahansa. Nythän ei ole vaikea käsittää sitä seuraavaa, että ihmisillä on kehitys edessään. Meidän täytyy astua portaita pitkin päästäksemme yhteyteen prima materian kanssa. Cagliostro mainitsee myöskin, että muutamat ihmiset ovat historian kuluessa osanneet kulkea näitä portaita pitkin ja ovat päässeet tuon kehityksen lopulliseen päämäärään. He ovat siis tulleet osallisiksi siitä alkuperäisestä viisaudesta ja tiedosta, mikä tulee tuon rakkauden yhteydessä, kun ihminen yhtyy ruusuruumiiseen, kun ihminen yhtyy Vapahtajaan eli Kristuksen ruumiiseen ja jotain punaista, jonkin punainen, veripunainen pesee hänet puhtaaksi. Silloin hän on lopullisesti näin pesty tuon ensimmäisen materian veressä ja hän on päässyt korkeimmalle temppeliportaalle eli punaiselle asteelle.

Cagliostro esittää toisessa vapaamuurariasteessa, mitenkä tämä kehitys käy päinsä. Se myöskin esitettiin näin

vertauskuvallisesti. Siinä on suuri 40 vuorokautta kestävä puhdistus ja paasto. Sinun pitää rakentaa temppleri, jossa on kolme kerrosta, alimmassa on ruokailu- ja kylpyhuoneet, siinä on suuri sali, jossa on neljä ikkunaa neljään ilmansuuntaan, kaksitoista sänkyä [vuodetta], ja sitten on ylin osa, joka on mietiskelyhuone, ja moraalinen uudestisyntyminen tapahtuu paaston ohella. Cagliostro antoi hyvin tarkat määräykset koko tästä paastosta, ja voi huomata, että se on viisaasti esitetty, sillä tavalla juuri kuin meidänkin aikamme asiaan perehtynyt lääkäri voi meitä neuvoa, meidänkin aikamme lääkäri voi neuvoa meitä paastoamaan. Cagliostro sanoo, että tärkeintä ei tietysti ole semmoinen ruumiillinen paasto. Se ei vielä vie mihinkään. Tärkeintä on se, että ihminen ajaa ulos ruumiistaan kaikki pahat, hänen sielunsa tulee olla hyveen täyttämä. Jokainen ymmärtää, että niinkuin yleensä vapaamuurariudessa, ei ole kysymys Salomonin temppelin rakentamisesta fyysisessä maailmassa. Ei tässä ole tarkoitus, että minun tulee rakentaa temppleri, jossa on kaikki makuuhuoneet ja muut, vaan meidän on ymmärrettävä, että se temppleri on rakennettava ihmisen sydämeen. Tuommoinen 40 päivän paasto, jolloin myöskin nautitaan elämän eliksiiriä, on kyllä välttämätön aina joka 50. vuosi. Siis ainoastaan kaksi kertaa vuosisadan aikana pitää ihmisen käydä läpi tuo paasto, silloin hän voi elää kuinka kauan tahansa. Tuota paastoa kuvataan hyvin salaperäisesti. Tässä toisessa asteessa tulee siis vapaamuurareille selväksi, että nyt hänen pitää käytännössä pyrkiä prima materian luo, josta hän on kuullut ensimmäisessä asteessa. Nyt hänen tulee fyysisesti, käytännössä käydä toteuttamaan sitä asiaa. Toisessa asteessa on ammattilaisen ikä 33 vuotta, mutta hänelle annetaan kuin lupaus, että hän pääsee takaisin lapseksi ja hänen sanansa on tässä toisessa asteessa: — — —. Se on hyvin pyhä sana ja tämä pyhä sana merkitsee: ”Minä tahdon ja minä määrään, että minun tahtoni pannaan toimeen.” Se on inhimillisen pyrkijän tunnussana tässä toisessa asteessa.

Kolmannessa asteessa on jo Mestarius saavutettu. Kolmanteen asteeseen oli vaikea päästä. Kyyhkysset olivat ovenvartijoina määräämässä, pääseekö oppilas siihen, kolmanteen asteeseen. Tähän asteeseen ei päässyt, jollei ollut suorittanut jotakin tämän toisen asteen käytännöllistä elämää. Kun pääsi kolmanteen asteeseen, niin sitä tuli Egyptiläiseksi Mestari-Muurariksi, sellaiseksi Mestariksi niinkuin Cagliostro sitä nimitti, ja silloin se oli todella kuin vapaamuurari olisi Fenix-linnun tavalla noussut tulesta, silloin hänestä tuli täydellinen ihminen ja hän saavutti takaisin tuon ensimmäisen materian, sen merkillisen aineen, joka ei pala tulesakaan, joka siis on kuolematon, alati uudestisyntyvä. Kun ihminen on saavuttanut semmoisen käyttövälineen itselleen, niin se ei pala tulesa, hän itse ei pala tulesa, hän on tietoinen, kun hänen ruumiinsa kuolee, hän on kuin vaeltava juutalainen, joka kulkee ruumiista ruumiiseen ja jolla ei ole mitään kuolemaa, jolla ei ole muistamattomuutta, joka kulkee monien persoonallisuuksien läpi ja on itse kuin lanka, jonka lävitse persoonallisuudet kulkevat helminä. Sanon nyt lopuksi, että Cagliostro kolmannessa asteessa opetti näitä Mestari-Muurareita aivan määrättyihin maagillisiin tekoihin. Hän opetti heitä käyttämään semmoisia sanoja ja loitsuja, että heille tuli sama voima kuin Cagliostrolle, että luonnon voimat tottelivat heitä. Lyonin looshissa käytettiin etenkin näitä voimia hyväkseen. He kutsuivat looshikokouksiin näkyviin luonnonhenkiä, vainajia, ja antoivat heidän esiintyä ja puhua. Maagillisesti ja manaamalla hän kutsui vainajia näkyviin. Tämä, meidän täytyy sanoa, oli hänen erehdyksensä. Madame Blavatsky sanoo, että Cagliostro teki yhdessä kohdassa erehdyksen, ja minä olen sitä mileipidettä, että se oli juuri tässä, johon meidänkin aikamme spiritistinen liike on langennut. Ei saa häiritä vainajien lepoa. Sanotaanhan jo Mooseksenkin kirjassa: Älä häiritse vainajien unta. Ja Vanhassa Testamentissa kerrotaan noidista, jotka kutsuivat esille vainajia. Cagliostron ei olisi pitänyt sitä tehdä. Me huomaamme, kuinka Madame Blavatsky oli

erikoisen ankara tässä suhteessa ja painosti, ettei saanut tehdä spiritistisiä temppuja. Ei ole myöskään aina sanottu, että vainajia esiintyy, vaan ne ovat luonnonhenkiä. Sillä jos saisi vainajia esiintymään, niin se on hyvin vaarallista. Madame Blavatsky oli hyvin ankara spiritistisen homman suhteen, vaikka, hän sanoi joskus, kaikki spiritistiset ilmiöt ovat hyvin toedllisia, vaikka vainajat eivät olekaan mukana. Kerrotaan ylhäisistä päivällisistä. Cagliostro kysyy, kenet vieraat tahtovat vierustoverikseen, minkä vainajan? Vieraat mainitsevat useita nimiä, ja vainajat ilmestyvät ja kertovat kuoleman jälkeisestä elämästä ja kaikenlaisia havaintojaan. Tämä voi olla kaskua, mutta joka tapauksessa looshissa tehtiin tämmöistä, vapaamuurarilooshissa hän antoi vainajien esiintyä. Mutta se olikin Cagliostron erehdys, hänen työnsä loppui aivan kuin kesken.

* * *